

Krek je prevedel samo prvo polovico pesmi o malem Savojcu: »Slovo«. Guiraud je dodal »Slovesu« tudi »Povratek« (»Le retour«), ki se prične s slavo-spevom na lepoto (savojških) Alp: »S svojimi velikimi vrhovi, svojim večnim ledom, v poletnem solncu — kako lepe so Alpe! Vse v njih cvetočih dolinah nas očara: zelenje, vode, gozdovi, nove (drugod neznane) cvetke. Srečen, kdor se more dalje časa muditi na njih bregovih! Srečen, kdor jih vidi zopet, če se je moral ločiti!« (Krek in Pertovč!) V ta planinski raj se vrača mladi Savojec; tri srebrnjake si je bil prihranil med svetom in hlebeček pšeničnega kruha nese materi. Dospe do rodne koče. Vse tiho, vrata so zaslonjena. Deček jih odpre in najde ob ognjišču bolno mater, ki ni mogla umreti, dokler ni videla zopet sina. S solzami v očeh ga objema, nato se pa obrne k razpelu: »On je, vedela sem, Bog ubogih mater in malih otrok, ki je skrbel zate; on, ki me je tolažil, kadar so moje bridke tožbe klicale sina iz daljine. To je Kristus, (varuh) hiše, ki ga kličejo matere, ki varuje naše otroke mraza in lakote. Mi čuvamo svoja jagnjeta — in volkovi jih požirajo; naši

[Počena vaza.]

Vaza, ki v njej umira ta cvetka —
slučajno¹ jo je nekaj udarilo,
udarec jo je komaj načel,
nič se ni čulo;

toda lahna rana
grize kristal vsak dan;
nevidno, a gotovo
gre polagoma svojo pot.

Čista voda ji izkaplje,
cvetki se sok suši;
nihče še ne sluti:
Ne dotikajte se je; počena je...

Tako časih roka, ki jo ljubimo,
rani srce, ga stlačil!
Potem razpoka srce samo od sebe,
cvet naše ljubezni gine.

Še nedotaknjeno očem sveta
čuti, da raste in plače v globini
rana fina in globoka...
Počeno jel... Ne dotakni se ga!...

Razlogov, zakaj je Krek prevedel mično pesmico, ni treba navajati. Saj velja tudi o njem, kar je napisal sam na že citiranem mestu v »Dom in Svetu« o Frančišku Lampetu: »Umetnosti je imel ne samo odprto srce, ampak tudi odprto glavo.«

V naši zbirki pesmi, iz katere je Krek prevajal, se

uns Mitteldeutschen das schmucke Geschöpf (svizec) entfremdet worden, als es früher war. Die armen Savoyardenknaben dürfen nicht mehr wandern, während sie vormals bis zu uns und noch weiter nördlich pilgerten mit ihrem zahmen Murmeltiere auf dem Rücken, um durch die einfachen Schaustellungen, welche sie mit ihrem Ein und Alles in Dörfern und Städten gaben, einige Pfennige zu verdienen.« (Brehm's Illustriertes Tierleben, Erster Band. Hildburghausen 1868.)

sinovi pa odhajajo čisto sami in se končno vendar vrnejo.«

Kaj je Kreku tako ugajalo na pesmi, da si je vzel vendar precejšen trud, prevesti 12 kitic? Preprostost izraza in globina občutka prideta gotovo tu zelo v poštev; za lepoto izraza je imel Krek zelo fino uho in je znal na pamet veliko citatov, ki so izražali kako misel v dovršeni obliki. Take stvari so bile res njegovemu ušesu vino in za krepko primero bi bil dal cekin. A v prvi vrsti, mislim, ga je zgrabil socialni moment v pesmi: uboga, globokoverna vdova, ki mora poslati po svetu edinca. Krek je bil sam sin pobožne vdove, ki je preživela ob pokojnini 9 goldinarjev na mesec petero otrok. Svoji ljubezni do revežev je postavil lep spomenik sam v svojem zadnjem spisu, ki ga je objavil v »Dom in Svetu« v letu svoje smrti (1917, str. 6): »Še vedno ostane neizpodbojno resnična beseda sv. Jakoba, da se kaže prava pobožnost, prava religija v dejanjski ljubezni do vdov in sirot.« (Podčrtal priobčevalč.)

Čisto drugačnega značaja je nastopni prevod:

Le vase brisé.

Le vase où meurt cette verveine
D'un coup d'éventail fut felé,
Le coup dut l'effleurer a peine,
Aucun bruit ne l'a révélé.

Mais la légère meurtrissure
Mordant le cristal chaque jour,
D'une marche invisible et sûre
En a fait lentement le tour.

Son eau pure a fui goutte à goutte;
Le suc des fleurs est épuisé;
Personne encore ne s'en doute.
N'y touchez pas, il est brisé!...

Ainsi parfois la main qu'on aime,
Effleurant le cœur, le meurtrit!
Puis le cœur se fend de lui-même,
La fleur de notre amour périt!

Encore intact aux yeux du monde,
Il sent croître et pleurer tout bas
Sa blessure fine et profonde...
Il est brisé!... N'y touchez pas!...

nahaja »Le vase brisé« na 412. strani. Takoj na nastopni strani beremo kratke životopisne podatke o François-u Coppée-ju, ki je zastopan z eno pesmijo: »Les aïeules« (= »Babice«). Prvi dve pesmi, o katerih smo govorili, je prevedel Krek brez posebne skrbi za ritem. »Babice« je pa skušal prevesti v trohejskem ritmu z rimami, ne da bi se držal natančno izvirnika.

¹ 2. in 3. verz se glasita doslovno: »Z udarcem s pahljačo je bila zadeta, udarec se je je mogel komaj dotakniti.«

S prevodom Krek očitno sam ni bil zadovoljen; kajti poleg besede »načel« je dostavil v oklepaju »ritzen«. Ta izraz dobite v Thibautovem slovarju, ki ga je Krek na Brdu (slovar je last g. župnika Slaka) očitno rabil.